

1. DARY 13. SOBOTY

2. DOM MODLITWY W GLIWICACH

Lekcja 13 — 24 czerwca

GŁÓWNE TEMATY LISTÓW PIOTRA

STUDIUM BIEŻĄCEGO TYGODNIA: Iz 53,5-6.9; Kpł 16,16-19; 11,44; Rz 13,1-7; 1 Kor 14,40; 2 Tm 3,16.

TEKST PAMIĘCIOWY: „On grzechy nasze sam na ciele swoim poniósł na drzewo, abyśmy, obumarłszy grzechom, dla sprawiedliwości żyli; jego sińce uleczyły was” (1 P 2,24).

Listy Piotra zostały napisane z praktycznych względów. W *1 Liście Piotra* jednym z zasadniczych zagadnień poruszonych przez apostoła jest prześladowanie spotykające chrześcijan. W *2 Liście Piotra* najważniejszą kwestią jest działalność fałszywych nauczycieli. Piotr napisał z mocą i autorytetem, starając się wesprzeć adresatów i ostrzec przed czekającymi ich wyzwaniem.

Istotne jest to, że Piotr do obu zagadnień ustosunkowuje się na płaszczyźnie teologicznej. Cierpienia spowodowane przez prześladowania prowadzą Piotra do rozważania cierpienia i śmierci Jezusa dla naszego zbawienia. Fałszywi nauczyciele zostaną osądzeni. Wyrok zostanie wykonany, gdy Jezus przybędzie ponownie na ziemię wraz ze zbawionymi po milenium spędzonym przez nich w niebie. To tylko niektóre tematy poruszone przez Piotra w jego dwóch listach.

Ostatnią lekcję w tym kwartale poświęcimy na bardziej szczegółowe przyjrzenie się pięciu tematom, o których napisał Piotr: (1) cierpieniu Jezusa dla naszego zbawienia, (2) naszej praktycznej odpowiedzi na to, iż Bóg osądzi nasze czyny na sądzie ostatecznym, (3) nadziei pokładanej w rychłym powtórny przyjsciu Jezusa, (4) porządkowi w społeczeństwie i Kościele oraz (5) roli *Pisma Świętego* jako naszego przewodnika.

Przeczytaj podane fragmenty listu i streść, co jest w nich napisane o zbawieniu:

1 P 1,2

1 P 1,8-9

1 P 1,18-19

1 P 2,22-25

1 P 3,18

Gdy Piotr mówi o zbawieniu, czyni to w kontekście cierpienia Jezusa za grzeszników. Na przykład w 1 P 2,22-24, gdy apostoł pisze o cierpieniu Jezusa, posługuje się słownictwem zaczerpniętym z Iz 53,5-5.9. To, że Jezus „grzechy nasze sam na ciele swoim poniósł” na krzyż i że „jego sińce uleczyły was” (1 P 2,24), nawiązuje do zastępstwa i ofiary.

W przypadku wielu ofiar opisanych w *Starym Testamencie* grzesznicy wprowadzali owe ofiary do świątyni i kładli na nich ręce. Ten symboliczny akt oznaczał przeniesienie grzechu z grzesznika na zwierzę, które następnie umierało zamiast grzesznika (zob. Kpł 4,29-30.33-34; 14,10-13). Nieczystości grzechu Izraelitów gromadzone na ołtarzu były oczyszczane i usuwane w Dniu Pojednania (zob. Kpł 16,16-19).

Krew ofiary odgrywała istotną rolę w dziele pojednania. Chrześcijanie zostali wykupieni drogą krwią Jezusa (zob. 1 P 1,18-19). Paweł także podkreślał zastępczy charakter ofiary Jezusa, który nie popełnił grzechu, ale stał się grzechem za nas (zob. 2 Kor 5,21). Jak czytamy w 1 P 3,18, Chrystus cierpiał za grzechy, „sprawiedliwy za niesprawiedliwych”.

Podobnie jak Paweł w Rz 3,21-22, tak i Piotr podkreśla potrzebę wiary. Piśze swoim czytelnikom: „Tęgo miłujecie, chociaż go nie widzieliście, (...) osiągnając cel wiary, zbawienie dusz” (1 P 1,8-9). Zbawienia nie osiąga się dobrym zachowaniem, ale otrzymuje się je na podstawie wiary w to, czego Jezus dokonał dla nas, oraz przyjęcia Go jako swego Zbawiciela. Nasza pewność jest w Nim, a nie w nas samych. Gdybyśmy mieli pokładać pewność w sobie, czy byłyby prawdziwą pewnością?

Dlaczego tylko Jezus, który umarł za nas, jest naszą wielką nadzieją zbawienia? Dlaczego ta wspaniała prawda jest dla nas źródłem ufności?

Temat, do którego Piotr wraca częściej niż do innych, jest zaznaczony w pytaniu, które apostoł zadaje w 2 P 3,11: „Skoro to wszystko ma ulec zagładzie, jakimiz powinniście być wy w świętym postępowaniu i w pobożności?”

Co Piotr mówi o chrześcijańskim postępowaniu w 1 P 1,15-17.22; 2,1; 3,8-9; 4,7-11; 2 P 3,11?

Piotr w swoich dwóch listach wielokrotnie nawiązuje do chrześcijańskiego postępowania, powtarzając kilkakrotnie te same tematy. Po pierwsze 2-krotnie podkreśla związek między sądem Bożym a chrześcijańskim postępowaniem (zob. 1 P 1,17; 2 P 3,11). Bóg osądzi postępowanie każdego człowieka, a zatem chrześcijanie powinni żyć w świętości.

Po drugie Piotr kilkakrotnie podkreśla, że chrześcijanie są powołani do świętości. W *Starym Testamencie* świętym nazywano to, co było przeznaczone do użytku w świątyni (zob. Wj 26,34; 28,36; 29,6.37) albo do służby Bożej (np. sobota w Rdz 2,3). Bóg zaplanował, że Jego lud ma być święty, jak On jest święty. Piotr porusza także tę kwestię (zob. Kpł 11,44; 19,2; 1 P 1,15-16). Proces odłączania czegoś jako świętego nazywa się *poświęceniem*, a Piotr pragnie, by adresaci jego listu zostali uświęceni przez Ducha Świętego i byli posłuszni Jezusowi (zob. 1 P 1,2).

Po trzecie Piotr wskazał pewne szczegóły dotyczące postępowania tych, którzy zostali uświęceni. Powinni oni wyzbyć się złości, podstępów, nieszczerości, zawiści i obmawiania (zob. 1 P 2,1). Powinni zachowywać jedność ducha, wzajemną miłość i pokorę umysłu (zob. 1 P 3,8-9). Powinni się też cechować dobrocią, pobożnością i miłością (zob. 2 P 1,5-7). Muszą stale okazywać miłość (zob. 1 P 4,7-11). Wreszcie Piotr wzywa swoich adresatów, by wszystkie swoje troski złożyli na Jezusa (zob. 1 P 5,7).

Jak możemy się nauczyć wspierać wzajemnie w sposób wolny od osądzania, by prowadzić takie życie, do jakiego Piotr wzywa nas w swoich listach?

Przeczytaj wymienione fragmenty listów i streść to, co jest w nich napisane o przyszłych wydarzeniach:

1 P 1,4

1 P 1,17

1 P 4,5-6

1 P 4,17

2 P 3,1-10

Jednym z najważniejszych zagadnień, wobec których stanęli pierwotni adresaci listów Piotra, były prześladowania. Piotr starał się wesprzeć tych, do których pisał, tą myślą, iż choć ich życie może być utrudnione wskutek prześladowania, to jednak czeka ich w przyszłości nagroda w niebie — nagroda, której nikt nie będzie w stanie im odebrać. Niemal na początku *1 Listu Piotra* autor stwierdza, że chrześcijanie mają nieprzemijające dziedzictwo zachowane dla nich w niebie (zob. 1 P 1,4).

Piotr podkreśla 2 wydarzenia, które nastąpią w przyszłości: sąd oraz unicestwienie zła. Innymi słowy, wskazuje on, że choć obecnie wierzący są prześladowani, to jednak sprawiedliwość zatriumfuje, a wierni Boży otrzymają wieczną nagrodę.

Piotr wspomina o sądzie przy trzech różnych okazjach (zob. 1 P 1,17; 4,5-6.17). Mówi, że Bóg Ojciec osądzi wszystkich ludzi bezstronnie — stosownie do ich uczynków (zob. 1 P 1,17). Zauważa, że sam Jezus będzie wykonawcą tego sądu nad żywymi i umarłymi (zob. 1 P 4,5). Czyni także intrygujące spostrzeżenie, iż sąd zacznie się od domu Bożego (zob. 1 P 4,17).

Piotr podkreśla, że bezbożni zostaną unicestwieni podczas ogólnoswiatowej burzy ogniowej (zob. 2 P 3,7).

Piotr poświęca także nieco miejsca problemom dotyczącym realności powtórnego przyjścia Jezusa (zob. 2 P 3,1-10). Wskazuje, że zwłoka związana z powtórny przyjściem Jezusa służy temu, by więcej ludzi okazało skrucę i przyjęło zbawienie. Wskazuje, że pewność przyszłego sądu powinna motywować wszystkich do świętego i nienagannego życia.

Tak więc, jakkolwiek Piotr kierował uwagę na to, co tu i teraz w kontekście praktycznego chrześcijańskiego życia, to jednak wskazywał swoim adresatom także przyszłą nadzieję czekającą na nich. Krótko mówiąc, w jakichkolwiek okolicznościach znajdują się teraz wierzący, muszą iść naprzód w wierze i posłuszeństwie.

Dlaczego musisz iść naprzód w wierze i posłuszeństwie bez względu na to, w jakich znajdujesz się okolicznościach? Czy masz inny wybór?

Przeczytaj podane fragmenty listu. Co Piotr mówi w nich o znaczeniu zarówno władz świeckich, jak i kierownictwa zborowego/kościelnego? Jaki powinien być stosunek chrześcijan do nich? Jak słowa Piotra możemy zastosować do naszej obecnej sytuacji bez względu na to, gdzie żyjemy?

1 P 2,11-21

.....

1 P 5,1-5

.....

Piotr żył w czasach, gdy chrześcijanie często byli prześladowani przez władze świeckie i religijne. Tym bardziej istotne jest to, co on i Paweł mieli do powiedzenia o właściwej roli władz świeckich (zob. 1 P 2,13-17; Rz 13,1-7). Według Piotra i Pawła władze świeckie zostały ustanowione przez Boga, by działały jako zabezpieczenie przed szerzeniem się zła. Owszem, zdarza się, że nadużycia władzy prowadzą do problemów. Chrześcijanie borykali się z takimi problemami w czasach Piotra, a potem bywało jeszcze gorzej.

Generalnie zasada jest taka, że władze świeckie mają troszczyć się o prawo, porządek i bezpieczeństwo. Także w naszych czasach mamy przykłady, że prawo i porządek są łamane, a ludzie rozpaczliwie potrzebują przywrócenia skutecznie działającej władzy. Faktem jest, że właściwie funkcjonująca władza jest błogosławieństwem Bożym danym ludzkości.

Piotr niewątpliwie podzielał przekonanie Pawła, iż konieczne jest także właściwe zarządzanie Kościołem. Paweł z naciskiem wzywał w związku ze wspólnymi nabożeństwami: „A wszystko niech się odbywa godnie i w porządku” (1 Kor 14,40). Podobnie Piotr napominał przywódców zborowych, by paśli „trzodę Bożą” (1 P 5,2) powierzoną ich pieczy. Mają to czynić z pokorą i troską. Zbory wymagają właściwego kierownictwa. Dobrzy przywódcy zapewniają wizję i spójność działania, umożliwiając innym wykorzystywanie darów duchowych dla chwały Boga.

W 1 P 5,5 czytamy, iż powinniśmy się przyoblec we wzajemną pokorę. Jak możemy to uczynić? Co możesz zrobić, by zastosować to wezwanie w swoim postępowaniu wobec innych?

Przeczytaj wymienione fragmenty listów. Co mówią one o *Biblii* i jak pomaga to nam zrozumieć dzisiaj jej rolę w naszym życiu i wierze?

1 P 1,10-12

2 P 1,16-20

2 P 3,2

2 P 3,16

W 2 *Liście Piotra* jego autor przeciwstawia się fałszywym nauczycielom. Kieruje swoich adresatów do dwóch źródeł autorytetu, gdy pisze: „Abyście pamiętali na słowa, jakie poprzednio wypowiedzieli święci prorocy, i na przykazanie Pana i Zbawiciela, podane przez apostołów waszych” (2 P 3,2). Dzisiaj tak samo możemy odwoływać się do słów świętych proroków, to znaczy do *Starego Testamentu*. Oczywiście nie ma już wśród nas apostołów, ale w pewnym sensie jesteśmy w jeszcze lepszej sytuacji, bo mamy ich natchnione świadectwa zebrane w *Nowym Testamencie*. Mateusz, Marek, Łukasz i Jan opisali życie, śmierć i zmartwychwstanie Jezusa. W *Dziejach Apostolskich* mamy sprawozdanie z działalności niektórych apostołów. Możemy czytać także natchnione słowa samych apostołów. Paweł z naciskiem napisał o autorytecie Słowa Bożego (zob. 2 Tm 3,16). Także Piotr kieruje swoich adresatów do *Pisma Świętego* jako źródła autorytetu doktrynalnego i moralnego.

W 2 P 3,16 Piotr ostrzega swoich adresatów, że nawet jeśli uznają *Pismo Święte* jako źródło prawdy, to bez starannego baczenia na przesłanie kierowane do nas w *Piśmie Świętym* źródło to może być błędnie rozumiane, a to może prowadzić do tragicznych skutków.

Słowa Piotra powinny być dla nas skutecznym przypomnieniem podstawowych zasad studiowania *Biblii*. Powinniśmy czytać *Pismo Święte* z modlitwą o zrozumienie. Powinniśmy zwracać uwagę na kontekst danego fragmentu tekstu w rozdziale, księdze i całej *Biblii*. Musimy dążyć do odpowiedzi na pytanie: *O czym pisał autor?* Powinniśmy czytać wybrany fragment tekstu biblijnego w świetle sytuacji historycznej, w jakiej został napisany. (W przypadku listów Piotra była to sytuacja panująca w Cesarstwie Rzymskim w I wieku). Czytając Słowo Boże, powinniśmy szukać duchowego sensu w kontekście najważniejszego przesłania *Biblii* — zbawienia dokonanego przez ofiarną śmierć Chrystusa (zob. 1 P 1,10-12). Wreszcie, powinniśmy czytać *Pismo Święte* w kontekście naszego życia: *Jaką prawdę Bóg pragnie nam przekazać? Jak możemy zastosować spisane Słowo w naszym życiu w sposób przyczyniający się do rozwoju Królestwa Bożego?*

DO DALSZEGO STUDIUM

Nawet przedstawiając głębokie zagadnienia teologiczne, Piotr w swoich listach kładzie silny nacisk na chrześcijańskie życie i to, jak powinniśmy traktować się nawzajem. Innymi słowy, musimy znać prawdę, która jest w Jezusie. Ale jeszcze ważniejsze jest to, byśmy żyli zgodnie z tą prawdą. Już w 1. rozdziale *1 Listu Piotra* czytamy te słowa: „Skoro dusze wasze uświęciliście przez posłuszeństwo prawdzie ku nieobłudnej miłości bratniej, umiłowicie czystym sercem jedni drugich gorąco” (1 P 1,22). Zwróć uwagę, jak Piotr łączy oczyszczenie naszej duszy z posłuszeństwem prawdzie. Prawda nas zmienia, czyniąc nas ludźmi, którzy miłują się nawzajem gorliwie i czystym sercem. Posłuszeństwo, czystość serca i miłość — wszystkie te 3 cechy wiążą się ze sobą nawzajem. Jest to ideał, do którego powinniśmy dążyć. Czy możesz sobie wyobrazić, jak zmieniłoby się nasze życie i stan naszych zborów, gdybyśmy postępowali zgodnie z tym ideałem? Pomyśl choćby o tym, jak wpłynęłoby to na poczucie jedności Kościoła.

„Bracia, czy zanieście ze sobą ducha Chrystusowego, gdy wrócicie do waszych domów i zborów? Czy odrzucicie niewiarę i krytycyzm? Zbliżamy się do czasu, gdy bardziej niż kiedykolwiek wcześniej będziemy potrzebowali przylgnąć do siebie i pracować w sposób zjednoczony. W jedności siła. W niezgodzie i braku jedności tylko słabość”¹.

PYTANIA DO DYSKUSJI

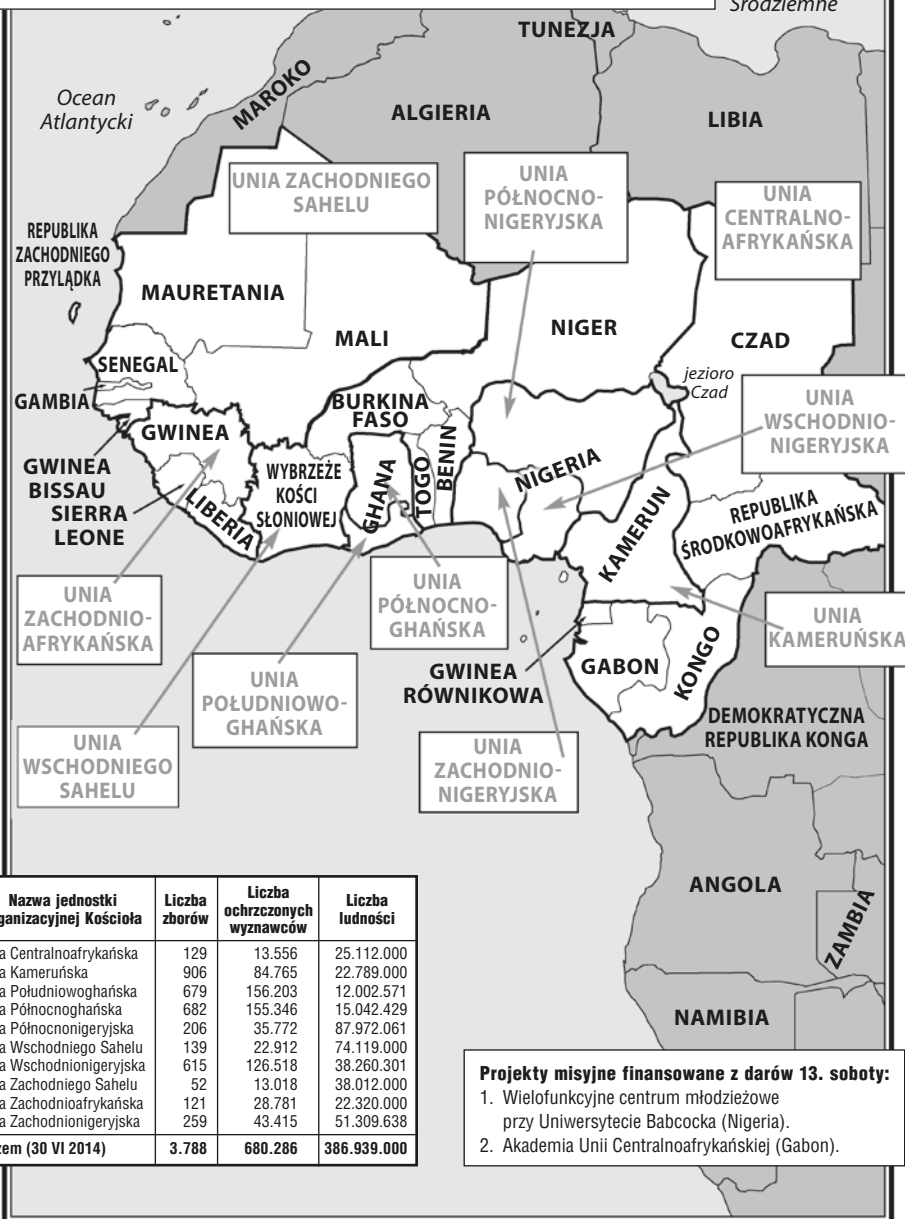
1. W 2 P 3,12 apostoł napisał, że powinniśmy oczekiwać i starać się „przyspieszyć przyjście dnia Bożego, który sprawi, że niebo, płonąc, pójdzie na zagładę, a gwiazdy w ogniu się rozsypią” (BT). Co Piotr miał na myśli, mówiąc o przyspieszeniu nastania dnia Bożego? Jak możemy przyspieszyć dzień Boży, czyli powtórne przyjście Jezusa?

2. Mawiamy czasem, że przyroda jest drugą Bożą księgą. Niestety, podobnie jak pierwsza Boża księga (*Biblia*), także i ta księga może być błędnie interpretowana. Na przykład wielu ludzi nie chce dostrzec w przyrodzie przesłania inteligentnego projektu i celowości stworzenia, a zamiast tego łączą otaczający ich świat z darwinowskim mitem przypadkowych mutacji i doboru naturalnego. Wmawiają nam, że świat nie został zaprojektowany, a jedynie tak wygląda. A zatem jak powinniśmy czytać i interpretować tę drugą Bożą księgę? Jakie są granice tego, co ta druga Boża księga może nas nauczyć o Bogu? Jakie wskazówki zawarte w pierwszej Bożej księdze mogą nam pomóc w poprawnym zrozumieniu drugiej Bożej księgi? Co się dzieje, gdy nasza interpretacja przyrody, drugiej Bożej księgi, jest sprzeczna z interpretacją pierwszej Bożej księgi, *Biblii*? Na czym polega problem, gdy dochodzi do takiej sytuacji?

¹ Ellen G. White, *Wybrane poselstwa*, tłum. Joanna Sztuka, Orion Plus, Radom 2009, t. II, s. 353.

PROJEKTY MISYJNE

WYDZIAŁ ZACHODNIO-CENTRALNOAFRYKAŃSKI KOŚCIOŁA ADWENTYSTÓW DNIA SIÓDMEGO

Nazwa jednostki organizacyjnej Kościoła	Liczba zborów	Liczba ochrzczonych wyznawców	Liczba ludności
Unia Centralnoafrykańska	129	13.556	25.112.000
Unia Kameruńska	906	84.765	22.789.000
Unia Południowoghańska	679	156.203	12.002.571
Unia Północnoghańska	682	155.346	15.042.429
Unia Północnigneryjska	206	35.772	87.972.061
Unia Wschodniego Sahelu	139	22.912	74.119.000
Unia Wschodnigneryjska	615	126.518	38.260.301
Unia Zachodniego Sahelu	52	13.018	38.012.000
Unia Zachodnioafrykańska	121	28.781	22.320.000
Unia Zachodnigneryjska	259	43.415	51.309.638
Razem (30 VI 2014)	3.788	680.286	386.939.000

Projekty misyjne finansowane z darów 13. soboty:

1. Wielofunkcyjne centrum młodzieżowe przy Uniwersytecie Babcocka (Nigeria).
2. Akademia Unii Centralnoafrykańskiej (Gabon).

DOŚWIADCZENIA I REFLEKSJE MISYJNE

1.4 — 2 Kor 11,25-30. Największą potrzebą naszych zborów są ludzie tacy jak Paweł mający doświadczenia z Bogiem, pełni gorliwości i zapału, odważni i prawwi.

8.4 — Łk 15,4-7. Częścią naszej misji jest troska o ludzi zagubionych duchowo, także tych, którzy byli w owczarni Pana i się zagubili. Bądźmy dla nich jak dobrzy pasterze, szukając ich z pełnym zaangażowaniem. Okażmy troskliwość i akceptację.

15.4 — 1 Tes 4,13-16. Zmartwychwstanie Jezusa jest źródłem nadziei na zmartwychwstanie nieżyjących. W dniach, w których wspomina się Zmartwychwstałego, warto szczególnie zwiastować zmartwychwstanie, które nastąpi w czasie powrotu Jezusa.

22.4 — Jk 4,6. Do służby Bogu potrzebni są przede wszystkim ludzie, którzy w pokorze chcą uczyć się od Niego, potrzebne są zbory, które będą pokornie wykonywać pracę opartą na cierpliwości, modlitwie i stałym wysiłku.

29.4 — Mt 25,14-16. Bóg w swoim planie ma miejsce dla każdego. Każda zdolność ma swoje znaczenie, nawet wtedy gdy jest mała, Bóg bowiem wie, jak można ją wykorzystać w Jego służbie. On ma naczynia złote i srebrne, ale też drewniane i gliniane. Wszystkie są potrzebne.

6.5 — Hbr 1,13-14. Aniołowie pomagają ludziom podejmującym się misji głoszenia ewangelii, szczególnie w docieraniu do najbardziej beztroskich i zamkniętych na Boga. Podejmując się pracy misyjnej, należy pamiętać, że nie jest się w niej osamotnionym.

13.5 — Dz 5,20. Słowa anioła powiedziane Janowi i Piotrowi są także słowami określającymi naszą misję. Mamy iść i głosić słowa, które dają życie. To są słowa pociechy i nadziei, słowa wskazujące na zbawienie ofiarowane przez Jezusa.

20.5 — 1 Kor 3,7-9. Powodzenie w pracy misyjnej nie zależy od siły i potencjału ludzkiego, ale przede wszystkim od działania mocy niebiańskich. Człowiek może siać i podlewać, ale wzrost daje Bóg. Człowiek nie może wykonać pracy Boga, stąd konieczność naszej współpracy z Panem.

27.5 — Flp 4,13. „Pracownicy Chrystusa nie powinni nigdy myśleć, a co dopiero mówić, o niepowodzeniu w pracy. Pan Jezus jest dla nich wszystkim we wszystkim. Jego Duch ma być naszym natchnieniem. Gdy oddamy się w Jego dłonie, by stać się kanałami dla Jego światła, to nasze możliwości czynienia dobra nigdy nie zostaną wyczerpane”¹.

3.6 — Rz 8,17. Jesteśmy dziećmi i dziedzicami Bożymi. Bóg jest rozczarowany, gdy ludzie cenią się zbyt nisko. Nasza samoocena dokonywana przez pryzmat Bożej łaski i ceny śmierci Jezusa za nas wpływa także na sposób dzielenia się ewangelią. Gdy cenimy siebie, przekazywana przez nas ewangelia jest pełna radości i wdzięczności.

10.6 — Rz 12,11-12. Powodzenie w służbie misyjnej jest proporcjonalne do entuzjazmu, wytrwałości, cierpliwości, modlitwy i stałego wysiłku wkładanych w wykonywaną pracę.

17.6 — Mt 25,1-8. Praca misyjna bez Ducha Świętego staje się jedynie legalizmem i rytualizmem podobnym do ofiary Kaina. Prawdziwą służbą dla Boga jest praca wspomagana wieloma modłtawami zakorzenionymi w sprawiedliwości Chrystusa.

24.6 — Łk 16,10. Sumienne wypełnianie codziennych obowiązków, pogodny duch, szczerze zainteresowanie innymi ludźmi i rzetelnie wykonywane małe prace tworzą prawdziwą wielkość służby.

¹ Ellen G. White, *Posłannictwo chrześcijan*, tłum. Władysław Kosowski, Warszawa 1994, wyd. II, s. 219.

ZACHODY SŁOŃCA I POBUDKI PORANNE

MARZEC

- 26 N 1 Krl 19,18Czy należysz do resztki?
27 P 1 Kor 10,11Przeestroga ku zbawieniu
28 W 2 Krn 20,20Co muszę zrobić?
29 Ś 2 Krn 23,21Grzech jest źródłem niepokoju
30 C 2 Krl 2,9O co prosisz Boga?
19.08 31 P 2 Krl 2,21-22Czy jesteś solą?

KWIECIEŃ

- 19.10 1 S 2 Krl 4,40-41**Stroń od niezdrowych pokarmów**
2 N Prz 19,5Pokochaj Prawdę
3 P 2 Krl 6,16-17Nasza anielska ochrona
4 W Jon 3,10Dobroć Boga
5 Ś Oz 8,4Czy to opis naszych czasów?
6 C Oz 4,6Ginie z powodu braku nauki
19.20 7 P 2 Krl 15,34-35Możesz uczynić jeszcze więcej
19.22 8 S Iz 55,6-7**Oto nasz Bóg!**
9 N Koh 10,16Wybieraj dojrzałych i pobożnych liderów
10 P 2 Krn 31,20-21 ...Dlaczego mu się szczęściło?
11 W 2 Krn 32,26Pycha i gniew Boży
12 Ś 2 Krn 32,7-8Stań po Jego stronie
13 C Rdz 22,18Nadzieja dla pogan
19.33 14 P 2 Krn 33,9Zwiedziony lud Boży
19.34 15 S 2 Krl 23,3**Odnów przymierze z Bogiem**
16 N Jr 6,16Szukaj odwiecznej ścieżki
17 P Jr 20,9Czy świadek Boży może milczeć?
18 W Ez 21,27Kara za grzech
19 Ś Jr 44,28Słowo Boga się sprawdza
20 C Jr 32,27Bóg jest wszechmogący
19.45 21 P 1 Sm 2,30Nie gardź Nim
19.46 22 S Dn 2,47**Bóg i sen Nebukadnesara**
23 N Iz 43,2Boska ochrona
24 P Dn 4,34Nawrócenie króla
25 W Dn 5,17Czasami trzeba przekazać bolesną prawdę
26 Ś Dn 6,29Nie wszyscy władcy są zli
27 C Jr 29,11Czego pragnie Bóg?
19.57 28 P Ag 1,4-5Jak dbasz o dom modlitwy?
19.58 29 S Za 3,4**Przyjmij szatę sprawiedliwości**
30 N Ag 2,7Duch Pana oddziałuje na narody

ZACHODY SŁOŃCA I POBUDKI PORANNE

MAJ

- 1 P Est 4,14Wysoka pozycja zobowiązuje
- 2 W Ezd 7,27Czy przyjęcie wsparcia od państwa jest czymś złym?
- 3 Ś Ezd 9,6Pokornie proś o przebaczenie
- 4 C Ne 2,10Człowiek opatrnościowy
- 20.08** 5 P Ne 4,6Budowniczo wie ochronnych murów
- 20.10** 6 S Ne 5,12**Nawrócenie się zdzierców**
- 7 N Ne 6,8Intrygi pogan
- 8 P Ne 8,12Pouczeni w sprawie prawa Bożego
- 9 W Ne 13,8-9Odważny reformator
- 10 Ś Mi 5,1Przyjście Zbawiciela
- 11 C Iz 27,6Czym napelniasz świat?
- 20.20** 12 P Iz 25,8Wizja przyszłej chwały
- 20.21** 13 S Mi 7,18-19**Bezwarunkowa miłość**
- 14 N Rz 8,7Potrzebujesz Bożej pomocy
- 15 P Ps 139,23-24Szczerza modlitwa Dawida
- 16 W Prz 28,13Czyste sumienie
- 17 Ś Jr 29,13Całkowite oddanie
- 18 C Ez 36,26Jak znaleźć spokój ducha?
- 20.31** 19 P 2 Kor 5,17Jak stać się nowym człowiekiem?
- 20.32** 20 S 1 P 2,1-3**Skosztuj dobroci Pana**
- 21 N 1 Kor 7,24Bądź wierny Bogu
- 22 P J 17,3Poznanie Jezusa
- 23 W Flp 4,6Jak się modlić?
- 24 Ś 2 P 3,15-16Nie wszystko musisz rozumieć, by służyć Mu
- 25 C Prz 3,5-8Zaufaj Panu
- 20.40** 26 P Mt 1,23Bóg jest z nami
- 20.42** 27 S J 1,11**Przyjmij Go**
- 28 N Ga 4,4-5Wypełnienie czasu
- 29 P Łk 2,10Radość wyznawców Boga
- 30 W Łk 2,29-30Zbawienie i pokój
- 31 Ś Mt 2,2Wskazujemy bliźnim Zbawiciela

ZACHODY SŁOŃCA I POBUDKI PORANNE

CZERWIEC

- 1 C Łk 2,40Dzieciństwo Jezusa
- 20.49** 2 P Łk 2,49Świadomość 12-latka
- 20.50** 3 S Ps 119,11**Recepta na zwycięstwo**
- 4 N Mk 1,2-3Przygotuj drogę dla Pana
- 5 P Mt 3,15On w niczym nie uchybił
- 6 W Mt 4,1Proś codziennie o Ducha Świętego
- 7 Ś Mt 4,10On jest godzien najwyższej czci
- 8 C J 1,50Wiara i większe rzeczy
- 20.55** 9 P J 2,4Jezus honoruje instytucję małżeństwa
- 20.56** 10 S J 2,16**Jezus w swojej świątyni**
- 11 N J 3,3Jak znaleźć się w Królestwie Bożym?
- 12 P J 3,29-30On musi wzrastać
- 13 W J 4,13-14Jezusowa metoda ewangelizacji
- 14 Ś J 4,48Czy musisz ujrzeć znaki i cuda?
- 15 C J 5,30Czy pełnisz wolę Boga?
- 20.59** 16 P Mt 11,9Misja proroka Jana Chrzciciela
- 21.00** 17 S Mk 1,15**Przybliżyło się Królestwo Boże**
- 18 N Łk 4,22Czy z twoich ust wychodzą słowa łaski?
- 19 P Mt 4,19Twoje powołanie
- 20 W Łk 4,32Staraj się mówić z mocą
- 21 Ś Łk 5,22-23Bóg zna nasze myśli
- 22 C Mt 9,9Poborca podatków też może pójść za Jezusem
- 21.01** 23 P Łk 6,5Stwórca Dnia Pańskiego
- 21.01** 24 S Mk 3,13-14**Powolał ich 12 do głoszenia ewangelii**

* Pobudki poranne opracowano na podstawie: Herbert E. Douglass, *Miłość znajduje drogę*, Wydawnictwo „Znaki Czasu”, Warszawa 2016.

** Zachody słońca w Warszawie podano według: *Kalendarz Rodzinny 2017*, Wydawnictwo Telegraph, Łódź 2016.

KALENDARZ CZYTANIA BIBLII

MARZEC

26N Ps 139
27P Ps 140
28W Ps 141
29Ś Ps 142
30C Ps 143
31P Ps 144

KWIECIEŃ

1S Ps 145
2N Ps 146
3P Ps 147
4W Ps 148
5Ś Ps 149
6C Ps 150
7P Prz 1
8S Prz 2
9N Prz 3
10P Prz 4
11W Prz 5
12Ś Prz 6
13C Prz 7
14P Prz 8
15S Prz 9
16N Prz 10
17P Prz 11
18W Prz 12
19Ś Prz 13
20C Prz 14
21P Prz 15
22S Prz 16
23N Prz 17
24P Prz 18
25W Prz 19
26Ś Prz 20
27C Prz 21
28P Prz 22
29S Prz 23
30N Prz 24

MAJ

1P Prz 25
2W Prz 26
3Ś Prz 27
4C Prz 28
5P Prz 29
6S Prz 30
7N Prz 31
8P Koh 1
9W Koh 2
10Ś Koh 3
11C Koh 4
12P Koh 5
13S Koh 6
14N Koh 7
15P Koh 8
16W Koh 9
17Ś Koh 10
18C Koh 11
19P Koh 12
20S Pnp 1
21N Pnp 2
22P Pnp 3
23W Pnp 4
24Ś Pnp 5
25C Pnp 6
26P Pnp 7
27S Pnp 8
28N Iz 1
29P Iz 2
30W Iz 3
31Ś Iz 4

CZERWIEC

1C Iz 5
2P Iz 6
3S Iz 7
4N Iz 8
5P Iz 9
6W Iz 10
7Ś Iz 11
8C Iz 12
9P Iz 13
10S Iz 14
11N Iz 15
12P Iz 16
13W Iz 17
14Ś Iz 18
15C Iz 19
16P Iz 20
17S Iz 21
18N Iz 22
19P Iz 23
20W Iz 24
21Ś Iz 25
22C Iz 26
23P Iz 27
24S Iz 28

Połączeni

Festiwal Hosanna 14-16.04.2017

Camp 14-23.07.2017

WYPOCZYNEK
RELACJE
DUCHOWOŚĆ
EWANGELIZACJA
PRZYJAŹNIE

Główny mówca campu: **Dariusz Jankiewicz**,
wykładowca na amerykańskim Uniwersytecie Andrews,
wybitny teolog i dobry mówca przedstawiający trudne
biblijne zagadnienia w świetle ewangelii.

Więcej: Camp Zatonie